

Autor: Kevin MacDonald

Přinášíme přepis projevu profesora Kevina MacDonalda „Může židovský model pomoci Západu přežít?“, který přednesl při příležitosti převzetí Literární ceny Jacka Londona 31. října 2004 na recepci ve Washingtonu, D. C.. Tuto cenu spojenou s finanční odměnou 10 tisíc dolarů uděluje TOQ autorům, jejichž dílo odráží výbojného, smělého ducha Jacka Londona s cílem podpořit nadčasové hodnoty západní civilizace.

Nejprve bych rád poděkoval všem, kdo se podíleli na vzniku a organizaci ceny Jacka Londona. Skutečně to pro mě hodně znamená. Považuji za důležité debatovat o židovských otázkách co možná nejotevřeněji a nejupřímněji a s takovou intelektuální disciplínou, jaké jsem schopen. Velký Američan Joe Sobran kdysi napsal:

„Není možné vypovědět úplný příběh (prezidentské) kampaně (Pata Buchanana v roce 1996), dokud nebudeme moci o židovských zájmech debatovat stejně otevřeně jako o lobby křesťanské pravice... Židé samozřejmě nejsou všemocní a tím méně pak bez výjimky špatní. Jsou však úspěšní a tím pádem i mocní. Jejich moc je však jedinečná v tom, že se i přes značnou viditelnost nachází za hranicemi

normální a přípustné kritiky. Sami se pak chovají, jako by jejich úspěch byl nějakým špinavým tajemstvím a jakmile se o něm někdo zmíní, okamžitě začnou panikařit a uchylují se k urážkám a obviněním. Židovská kontrola velkých médií ve věku právem nazývaném mediální činí vynucené mlčení současně paradoxem i něčím paralyzujícím. Přežití ve veřejné sféře si dnes žádá, abyste o tomto vlivu dobře věděli, ale zároveň se o něm nikdy nezmínili. Pokrytecká etiketa nás nutí předstírat, že Židé jsou bezmocnými oběťmi – pokud však jejich bezmocnou slabost neuznáváte s dostatečnou úctou, zničí vás. Jde o pozoruhodný projev zuřivého etnocentrismu spíše než zlovůle, jakéhosi kradmého rasového superpatriotismu.“ 1]

Pod tato slova bych se bezvýhradně podepsal. A právě ona poslední část Sobranova komentáře se přímo dotýká tématu mého projevu: Je judaismus vhodným modelem pro přežití Západu? Mám zde na mysli nejen kulturní, ale také etnický rozměr otázky. Mnozí mě obviňují z antisemitismu, ve skutečnosti ale Židy vlastně velice obdivuji jako skupinu, které se napříč tisíciletími daří prosazovat své zájmy, aniž by při tom ztratila svou vnitřní soudržnost či pevnost závazků skupině. Přestože židovské dějinné osudy samozřejmě byly proměnlivé, jejich urputnost – často tváří tvář obří přesile – i jejich spektakulární úspěch posledních generací jistě jsou příkladem hodným následování.

Brát vážně myšlenku judaismu jako modelu etnického aktivismu není úplně snadné. Co bychom tedy museli dělat odlišně, kdybychom se o to pokusili?

Předně bychom o sobě museli začít disciplinovaně smýšlet jako o skupině či lidu se svébytnými zájmy – se zájmy, jež se často střetávají s těmi ostatních skupin. Skutečností samozřejmě je, že i ta sebevinnější zmínka o etnických zájmech evropských Američanů nebo dokonce Evropanů v Evropě či kdekoli jinde dnes automaticky vede k opovržení a nařčení z „rasismu“ či morální odpudivosti. Svou účinnost čerpají ze skutečnosti, že pokud někde dosáhla intelektuální levice naprostého a rozhodného vítězství, je to v patologizaci etnických zájmů evropské většiny v USA. **„Patologizací“ nemám na mysli jen fakt, že naši lidé byli naučeni důsledné nevěře v biologickou realitu rasy či etnicity, ale i stav, kdy se i ten nejopatrnější náznak etnického sebezájmu evropské většiny v USA stává důkazem vážného morálního selhání – selhání natolik zásadního a hlubokého, že jde spíše o signál pro psychiatra než podnět k debatě.**

Tento postoj si samozřejmě žádá náležité dávky pokrytectví, protože starost o vlastní etnické zájmy Evropanů je stigmatizována skoro jedním dechem se strpěním či dokonce podporou obrany vlastních etnických zájmů u ostatních skupin. Jak nedávno napsala Virginia Abernethyová:

„Cílem multikulturní hry jsou etnický separatismus, etnická privilegia a etnická moc. Až poměrně nedávno jsem si začala uvědomovat, že multikulturní hru

přinejmenším defenzivně hrát musím – jinak i se svou rodinou a blízkými prohaju. Není to ostatně nic jiného, než co dnes dělají všechny skupiny s výjimkou nás Euroameričanů.“ 2]

A skutečně – mexičtí aktivisté nepokrytě hlásají do světa své ambice znovudobýt jihozápad Spojených států prostřednictvím mexické imigrace, což by vcelku očividně bylo v etnickém zájmu Mexičanů, ale nepochybně by to ohrozilo etnické zájmy Euroameričanů. Židovské organizace, které dlouhodobě stojí v čele intelektuálních a politických bitev ve válce za patologizaci etnických zájmů evropských Američanů, se také velice angažují při organizaci menšinových skupin k prosazování politických zájmů těchto skupin v Kongresu a na pracovištích. Sofistikované židovské iniciativy ve prospěch etnických soukmenovců jsou už takřka legendární a jejich účinnost lze bez přehánění popsat jako fenomenální.

Každá etnická skupina tedy musí jako první podmínku své existence otevřeně a bez přetvářky prosazovat své etnické zájmy. Až donedávna sice etnické zájmy všichni automaticky a intuitivně všichni chápali, nikdo se však nezabýval jejich formálním rozbořem. Roli při tom pochopitelně sehrálo i značné úsilí intelektuální levice přesvědčit lidi, že jejich ze zdravého rozumu vycházející představy o rase a etnicitě jsou jen klamem a iluzí. Jak ukázali Frank Salter, Henry Harpending a William Hamilton, mají lidé na prospěchu vlastní etnické skupiny zájem úplně stejně, jako mají rodiče genetický zájem na výchově svých dětí. 3] Při analýze etnických skupin světa mezi nimi narazíme na značné rozdíly – v průměru je vzdálenost zhruba stejná jako u příbuzenství mezi prarodičem a vnoučetem. Jinak řečeno jsou v průměru lidé s ostatními příslušníky své etnické skupiny ve srovnání se zbytkem světa příbuzní asi stejně blízce, jako jsou prarodiče spřízněni se svými vnoučaty v porovnání se zbytkem své vlastní etnické skupiny.

Proto tedy je – a to bych rád zdůraznil – nanejvýš racionální podstupovat ve prospěch vlastní etnické skupiny i ty největší oběti. Kvůli velikosti etnické skupiny, která se počítá i na stovky milionů, je totiž z evoluční perspektivy podstatně větším přínosem pozitivní ovlivnění budoucnosti své etnické skupiny než úspěšné vychování vlastních dětí. Nejvyšší sebeobětování je tedy zcela na místě a racionální tehdy, kdy má pozitivní účinek na přežití naší etnické skupiny. Na to by nikdo z nás při plánování své životní dráhy neměl zapomínat.

Nejlepší metodou ochrany etnických zájmů pak jistě je obrana teritoria proti imigraci příslušníků jiných etnických skupin. Imigrace po 2. světové válce by se dala ve zkratce popsat jako příběh bohatých západních společností, jejichž ekonomické příležitosti a vysoká úroveň veřejných statků jako lékařská péče a vzdělání se staly magnetem pro migranty z celého světa. **Nikdy bychom neměli zapomínat – a mělo by to pro nás být zdrojem hrdosti – že se naše společnosti staly magnetem právě díky fenomenálním úspěchům národů evropské krve na poli vědy a technologie, z nichž vzešly jak bezprecedentní nárůst bohatství, tak i průlomů v medicíně a na poli péče o zdraví obyvatelstva. A nemusím snad ani dodávat, že bychom měli být nesmírně pyšní také na neobyčejné počiny evropské vysoké kultury, která opakovaně dala světu takové velikány jako Bach, Beethoven, Wagner či Shakespeare.** Židovská hrdost na

jejich vlastní kulturu je samozřejmě důležitou součástí židovské tradice hodnou následování, bohužel však jedním z hlavních plodů jejich kultury kritiky bylo vytvoření ohromného komplexu viny u mnoha Evropanů ohledně jejich kultury, vlastních dějin i národů.

Jelikož však západní společnosti fungují jako velice silné taháky imigrace a protože se tomuto přílivu nijak nebráníme, výsledkem bude v průběhu času **nahrazení zakladatelských etnických skupin** – a to nejen v USA, Austrálii a Kanadě, ale napříč Evropskou unií. Jestliže se stávající demografické trendy nezmění, stanou se ve Spojených státech příslušníci zakladatelské evropské populace do poloviny století menšinou; na Britských ostrovech je pak tento mezník odhadován jen o dvě generace později.

Při mobilizaci vědomí o etnických zájmech se Evropané v porovnání s Židy ocitají ve velice vážné nevýhodě. Jedním z charakteristických rysů židovských skupin je totiž jejich intenzivní etnocentrismus, který nazývám hyperetnocentrismem. 4] V mých knihách a dalších pracích najdete četné příklady. Židovský etnocentrismus tvoří nepostradatelnou složku jejich úspěchu, jehož naprosto nutnou podmínkou je schopnost vytvářet vysoce koncentrované etnické sítě v politice, umění, médiích a společenských vědách, tedy klíčových mocenských uzlech moderního světa. Zřejmě tím nejhlavnějším tématem mé práce byla snaha jednoduše popsat fungování těchto sítí a jejich mimořádný dopad: od vytvoření kultury kritiky a v nedávnější minulosti kultury holocaustu, až po současné snahy Spojených států zasahovat do blízkovýchodní politiky za účelem ochrany izraelských zájmů.

Zapomínat bychom neměli ani zdrojníci moderní židovské populace, kterou bylo nábožensky fundamentalistické židovské obyvatelstvo východní Evropy 19. století. Tito fundamentalisté s takřka fanatickým zápalem odmítali veškeré asimilační tlaky a snahy evropských vlád. Ještě ve 20. století drtivá většina východoevropských Židů nemluvila jazykem nežidovské většiny „své“ země. 5] Doplnkem takto silně prožívané příslušnosti k členské skupině bylo i přesvědčení, že Nežidé nejsou plně lidmi. „Jak to vyjádřil jeden proslulý rabín: „Gój nemá srdce, přestože má orgán, který srdce připomíná.“ 6]

Z tohoto pařeníště silného etnocentrismu vyrostla všechna významná moderní židovská hnutí včetně politického radikalismu a sionismu. Řada prvních sionistů vyznávala otevřeně rasové názory, podle nichž byli a jsou Židé jedinečnou a nadřazenou rasou. Dobrým příkladem může být Vladimír Žabotinský. Žabotinský je významnou postavou éry raného sionismu a duchovní inspirací izraelské strany Likud a jejích předáků – tedy lidí jako Šaron, Begin a Šamir. Hrdinou je také pro mnohé americké neokonzervativce. Teprve nedávno jsem zjistil, že i „kmotr“ neokonzervatismu **Leo Strauss** byl jeho následovníkem. Žabotinský byl silně etnocentricky orientovaný a věřil, že Židy utvářely jejich dlouhé dějiny coby pouštního kmene a ustanovení státu Izrael coby židovského státu by umožnilo rozvinutí přirozeného génia židovské rasy. Řekl k tomu mj. „ Tyto přirozené a zásadní odlišnosti zakořeněné v rasách není možné vymýtit a nadále je vyživují rozdíly v půdě a podnebí.“ 7] Za zmínku jistě stojí, že v podstatě celé organizované židovské společenství v USA je spojencem strany Likud a izraelského osadnického hnutí, jehož předáci Žabotinského otevřeně velebí.

Coby Evropan ve společnosti, která se velice rychle stává stále více neevropskou, se snadno

dokáží ztotožnit s Žabotinského závistí usedlým slovanským národům, již vyjádřil na počátku 20. století. Napsal k tomu:

„Hledím na ně s jistou mírou závisti. Nikdy jsem nepoznal a nejspíš ani nepoznám ten dokonale organický pocit: tu jednotu a jedinečné vědomí domoviny, v níž se všechno pojí dohromady, minulost a současnost, legendy a naděje, jednotlivec a dějiny.“ 8]

Každý národ, civilizovaný i primitivní, chápe svou zemi jako domov svého národa, jehož jediným majitelem chce navždy zůstat. Takovýto národ nikdy dobrovolně nepřijme nového majitele země – a dokonce ani partnera. 9]

Právě vzpomínka na tento rychle se vytrácející pocit historické zakořeněnosti spolu s prohlubující se předtuchou uzurpace je u kořene nepříjemného vnitřního pocitu řady Evropanů, a to nejen ve Spojených státech. Sionismus dosáhl vzniku státu Izrael za pouhé století od vyjádření Herzlova snu. Obecně pozorujeme na Západě snahy upozadovat či dokonce úplně přehlížet silný etnocentrismus v srdci sionismu, který poháněl lidi jako Žabotinský a zejména americké židovské společenství, po celé 20. století naprosto pevně oddané programu patologizace a kriminalizace křehkých zbytečků etnocentrismu u Evropanů.

Bud' jak bud' však byli sionisté úspěšní. Izrael by nikdy nedosáhl státnosti bez mnoha hluboce etnocentrických Židů, ochotných bez ohledu na užití prostředky uskutečnit svůj sen: stát, který by sloužil jako nástroj jejich etnických zájmů. Izrael by nikdy nevznikl bez těch nejradikálnějších z nich – lidí jako Žabotinský, Begin, Šamir, Netanjahu, Šaron a jejich stoupenců – tedy skupiny, do níž dnes patří i celá organizovaná židovská komunita. **Postupující uzurpaci Evropanů dokážeme zabránit jedině v tom případě, že v naší vlastní evropské politické třídě najdeme elementy s podobnými vlastnostmi jako tito lidé.**

Evropské obyvatelstvo si pasivním svolením s etnickou výměnou a uzurpací hraje s ohněm, a to ohněm velice nebezpečným, protože pohled na dlouhé dějiny etnických konfliktů nám nedává žádné pevné záruky stran budoucnosti. V průběhu známých dějin zpravidla většinové skupiny utlačovaly menšiny. Letmý pohled na židovské dějiny postačí k povědomí o nebezpečí, jimž může čelit etnická skupina bez vlastního státu a politického aparátu na ochranu svých zájmů. **Organizované židovské společenství ve Spojených státech si toto riziko velice dobře uvědomuje, následkem čehož přišlo s dvojí strategií: teritoriální obrana a expanze Izraele coby etnické domoviny a aktivní podpora nahrazení a zbavení politické moci evropského obyvatelstva na Západě. Obě části strategii se Židům daří naplňovat se značnou mírou úspěchu.**

Nemusíme mít příliš bujnou představivost, abychom si uvědomili potenciál koalice menšinových skupin ohrožit zájmy kdysi dominantních evropských skupin. Už dnes narážíme na četné příklady, kdy se koalice menšinových skupin pokouší ovlivnit politický život, včetně

imigrační politiky, v neprospěch evropské většiny. A nikdy nesmíme zapomínat, že vystavit se do zranitelné pozice by pro nás – s ohledem na hluboce zakořeněný pocit historické křivdy, který vůči Evropanům mnozí etničtí aktivisté chovají – bylo nanejvýš riskantní.

Zvláště to pak platí u Židů, kteří samozřejmě prokázali ambice i schopnosti stát se součástí elity západních společností. V poslední době jsme zaznamenali případy náboženských Židů, kteří v Izraeli plivou na křesťanské symboly, a tak ožívují odvěkou židovskou tradici. 10] Nenávist vůči všemu evropskému je u silně etnocentrických Židů spíše pravidlem než výjimkou. 11] Nedávno jsem narazil na následující výrok Dova Fischera, viceprezidenta Americké sionistické organizace, pro velice prestižní židovskou publikaci *Forward* z roku 2002:

„Přestože oceňujeme půlstoletí západoevropské demokracie více než předcházející tisíciletí evropské brutality, nezapomínáme, kým jsou, čeho se dopustili a jak se věci mají. Víme – i když oni sami třeba ne – že arabskou ropu potřebují víc než židovskou filozofii a kreativitu. Nezapomínáme, že jejich potrava vyrostla v půdě zúrodňované po dva tisíce let židovskou krví, kterou na ní prolévali. Ve vzduchu, v němž se vznášel popel z krematorií, je dosud cítit atavistická nenávist vůči Židům.“ 12]

Mimo koalic etnických menšin představují hlavní nebezpečí pro Evropany neschopnost či neochota bohatých a mocných evropských elit postavit se za své etnické soukmenovce. Bohatí a mocní lidé mají totiž značný potenciál ovlivnit etnické zájmy, ať už negativně či pozitivně. V západním světě po roce 1965 však mnozí elitní politici i představitelé obchodních zájmů pracovali proti etnickým zájmům vlastního národa, když umožnili a často dokonce podporovali masovou imigraci neevropského obyvatelstva. Tyto západní elity samozřejmě pocítují osobní negativní dopady etnické výměny až mezi posledními, protože si mohou dovolit žít v uzavřených komunitách chráněných od zbytku světa. Mnozí pak uzavřeli osobní i politická spojení s neevropskými elitami, která sice posloužila jejich osobním zájmům, ovšem za cenu naprosté lhostejnosti k osudu jejich širokého etnického příbuzenstva. Tento extrémní individualismus západních elit je tragickým omylem dopadajícím na všechny Evropany, včetně elit samotných, které podporou masové imigrace Neevropanů přicházejí o miliony etnických příbuzných.

Bohatí a vlivní Židé se obvykle snaží pracovat v zájmu své vlastní etnické skupiny. Židé jsou navíc skupinou vysoce elitní: přestože tvoří méně než tři procenta obyvatelstva USA, na seznamu čtyř set nejbohatších Američanů časopisu *Forbes* je Židů více než čtvrtina. Bohatí Židé také zpravidla štědře přispívají židovským organizacím a iniciativám. 13]

Financování židovských organizací je skutečně velkorysé: v roce 1996 působily v USA asi tři stovky celostátních židovských organizací s rozpočtem v součtu přesahujícím šest miliard dolarů – což je více než hrubý domácí produkt poloviny členských zemí OSN. 14] Liga proti hanobení (ADL) pracuje s ročním rozpočtem více než 50 milionů dolarů. Irving Moskowitz

nejen že financuje osadnické hnutí a nákup země v Izraeli, podporuje také American Enterprise Institute (AEI) sponzoringem akademiků jako David Wurmser, což je čelní představitel nesmírně vlivné skupiny neokonzervativců, kteří z americké zahraniční politiky *de facto* učinili prodlouženou paži izraelské pravice. Moskowitz podpořil také znovuotevření tunelu pod Chrámovou horou v roce 1996, které vedlo k sedmi desítkám mrtvých při nepokojích, vyvolalo intifádu a nakonec mělo za následek zvolení Ariela Šarona izraelským premiérem. Peníze dává Židovskému institutu pro otázky národní bezpečnosti, lobbystické organizaci, jež usiluje u těsnější vazby mezi Izraelem a americkými zbrojními společnostmi. Edgar Bronfman sponzoruje Světový židovský kongres, Charles Bronfman, Ronald Lauder a neblaze proslulý Marc Rich pak pomáhají financovat program Birthright Israel, jehož cílem je navýšit etnické cítění mladých Židů – proto každoročně zajišťuje cestu a pobyt dvaceti tisíc z nich do Izraele. 15]

Pokud je mi známo, nemáme k dispozici žádné významnější zdroje financování snah o pozvednutí etnického povědomí Evropanů a ochranu evropských etnických zájmů. Rozhodně by pak s ničím podobným nebyly ochotné spojit své jméno velké zdroje financování konzervatismu v USA jako nadace Bradley a Olin – které ale naopak štědrě podporují z velké části židovské neokonzervativní hnutí a proizraelské think-tanky jako Centrum pro bezpečnostní politiku (Center for Security Policy).

Výborným příkladem etnicky uvědomělého bohatého Žida je Chaim Saban, jehož profil nedávno vyšel v *New York Times*. Saban řídí největší mediální společnost v Německu a nedávno vyvolal kontroverzi v Británii, když vyjádřil zájem koupit největší britskou komerční síť ITV, přičemž obvinil konkurenci, včetně veřejnoprávní BBC, z proarabské zaujatosti. Saban považuje své dominantní postavení na německém mediálním trhu v delším časovém horizontu za prospěšné Izraeli. Vlastnictví médií tak očividně nevnímá jen jako výnosný obor podnikatelské činnosti, ale také cestu k ovlivnění obsahu propagací izraelské věci. Clánek v *Timesech* ho popisuje jako „hollywoodského magnáta s dost možná nejlepšími politickými konexemi“ – což už leccos znamená. Dále medailonek popisuje, jak se „pomocí svých peněz a vlivu ve Washingtonu a stále více i po celém světě snaží ovlivnit všechny s Izraelem spojené věci. „Zajímá mě jen jedno téma – Izrael.““ Za tím účelem se stal jedním z největších jednotlivých dárců Demokratické strany a jejich kandidátů v naší zemi, když za poslední desetiletí přispěl Demokratům miliony dolarů – 7 milionů jen v rámci jednoho daru v roce 2002. Kamarádí se s Johnem Kerryem a jezdí na dovolené s Billem Clintonem. Jistě bychom neměli nechat bez povšimnutí, že zatímco Bill Clinton nepokrytě pozitivně hodnotí masovou imigraci a vítá nastávající menšinový status své vlastní etnické skupiny, udržuje blízké vztahy s bohatým židovským etnickým aktivistou, plně oddaným službě židovským zájmům. V podstatě totéž lze říct o kompletně celé americké politické třídě, což je myslím smutným, ale výstižným shrnutím naší doby.

Saban zdaleka není ojedinělý příklad. Tak například v Kanadě zesnulý Israel Asper, výkonný předseda CanWest Global Communications Corp., užíval své mediální impérium k propagaci politické linie Likudu a u svých novinářů tvrdě trestal sebemenší odchylku od silně proizraelské redakční linie. 16] Ve svých knihách jsem se pokusil ukázat, jak židovský vliv v médiích ovlivnil jejich obsah a že média v USA odrážejí židovské pozice v otázce

multikulturalismu a všech židovských témat, tedy především Izraele, negativních postojů ke křesťanství, evropskému etnocentrismu, evropské kultuře, zejména té amerického Jihu a Středozápadu. 17]

Chci tím říct, že židovské elity byly velice úspěšné při prosazování zájmů svého národa – což je jistě cíl hodný následování.

Nejúčinnější metodou ochrany etnických zájmů je obrana etnostátu – tedy národa explicitně ustanoveného k ochraně etnických zájmů svých občanů. Z etnického úhlu pohledu spočívá největší problém masové imigrace v pravděpodobnosti zvýšení etnické konkurence. Multikulturní společnosti vedou (a umožňují) k etnické mobilizaci, protože se z nich nevyhnutelně stává bublající kotelnice soupeřících etnických zájmů.

Některé etnické skupiny jsou na tuto velice nebezpečnou hru etnického soupeření vybaveny lépe než jiné. Etnické skupiny se liší inteligencí i schopností vytvářet a kontrolovat ekonomické zdroje a statky, nemluvě pak o míře etnocentrismu, kapacitě mobilizace k uskutečňování skupinových zájmů i agresivitě vůči ostatním skupinám. Liší se velikostí, plodností a důrazem kladeným na zodpovědnou výchovu dětí. A rozhodně se odlišují i množstvím území a dalších zdrojů ovládaných v daném časovém bodě a své politické moci.

S ohledem na tyto rozdíly je dosáhnout pokojných vztahů mezi etnickými skupinami přinejlepším obtížné. Dostí nesnadné je dokonce jen zachování statusu quo daného teritoria a kontroly zdrojů, jak dokládá v delším časovém horizontu neúspěšný americký pokus udržet etnický status quo imigračním zákonem z roku 1924. 18] Přijetí statusu quo není totiž v zájmu skupiny, která nedávno přišla o území či početní převahu, stejně jako se s ním zřejmě nesmíří skupiny s relativně nízkými počty a kontrolou zdrojů či skupiny s vyšší mírou plodnosti. Alternativa – tedy že se lidé zřeknou svých skupinových etnických příslušností a loajalit – se jeví mírně řečeno jako utopická.

A protože si některé etnické skupiny – zejména ty vysoce etnocentrické a schopné mobilizace – nepochybně zachovají svou soudržnost i v dohledné budoucnosti, jednostranná kapitulace etnické loajality některých skupin znamená fakticky jejich porážku: darwinovská slepá ulička vyhynutí. Budoucnost se tedy v tomto ohledu nebude nijak lišit od minulosti: darwinovské soupeření, v němž bude hrát výraznou úlohu etnicita.

Evropané napříč západním světem sami sebe dostávají do krajně zranitelného postavení, kdy o jejich osudu budou rozhodovat ostatní národy, z nichž k Evropanům mnohé chovají historicky hluboce zakořeněnou nenávist. Evropská podpora vlastní uzurpace tak je vrcholem bláznovství a dějinným omylem katastrofických rozměrů.

Poznámky:

Sobran, J. (1996). The Buchanan frenzy. *Sobran's* (březen), 3.

- Abernethyová, V. D. (2004). Arizona illegals (dopis redakci), *Washington Times* (1. října).
- Salter, F. K. (2004). *On Genetic Interests: Family, Ethny, and Humanity in an Age of Mass Migration*. Frankfurt Am Main, Germany: Peter Lang.
- MacDonald, K. B. (2003). Understanding Jewish Activism I: Background Traits for Jewish Activism. *The Occidental Quarterly* 3(2) (léto), s. 6-7.
- MacDonald, K. B. (2003). Understanding Jewish Activism II: Zionism and the Internal Dynamics of Judaism. *The Occidental Quarterly* 3(3) (podzim), s. 20.
- Mahler, R. (1985). *Hasidism and the Jewish Enlightenment: Their Confrontation in Galicia and Poland in the First Half of the Nineteenth Century*. Philadelphia: Jewish Publication Society of America, s. 17.
- Shavit, Y. (1988). *Jabotinsky and the Revisionist Movement, 1925-1948*. London: Frank Cass & Co. Ltd., s. 112.
- Ibid., s. 116.
- Wheatcroft, G. (1996). *The Controversy of Zion: Jewish Nationalism, the Jewish State, and the Unresolved Jewish Dilemma*. Reading, MA: Addison-Wesley, s. 207.
- Barkat, Amiram. (2004). Armenian archbishop quizzed over spat with yeshiva student *Haaretz* (11. října).
- MacDonald, K. B. (1998/2002). *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*. Westport, CT: Praeger; paperback version: Bloomington, IN: 1stbooks Library, 2002;
- MacDonald, K. B. (2003). Understanding Jewish Activism I: Background Traits for Jewish Activism. *The Occidental Quarterly* 3(2) (léto), s. 14.
- Fischer, D. (2002). We're right, the whole world's wrong. *Forward* (19. dubna).
- MacDonald, K. B. (2003). Understanding Jewish Activism I: Background Traits for Jewish Activism. *The Occidental Quarterly* 3(2) (léto), s. 22.
- Goldberg, J. J. (1996). *Jewish Power: Inside the American Jewish Establishment*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- MacDonald, K. B. (2003). Understanding Jewish Activism I: Background Traits for Jewish Activism. *The Occidental Quarterly* 3(2) (léto), s. 22.
- Ibid., s. 24.
- Sorkin, A. R. (2004). Schlepping to Moguldom. *New York Times* (5. září).
- MacDonald, K. B. (2004). Was the 1924 Immigration Cut-off "Racist"? *VDARE* (19. června).

Přepis projevu prof. Kevina MacDonalda *Can the Jewish Model Help the West Survive?* vyšel v magazínu *The Occidental Quarterly* roč. 4, č. 4 (zima 2004-2005).